

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS)
t.a.v. staatssecretaris heer drs. M.J. van Rijn
Postbus 20350
2500 EJ 'S-GRAVENHAGE

Reactie op AMvB artikel 2.6.6. lid 2 WMO 2015

--

2016/5638

Welzijn

Strategie & Bedrijfsvoering Welzijn

058 - 750 5498, contactpersoon: dhr. R. Liefers

--

23 maart 2016, verzonden:

Geachte staatssecretaris Van Rijn,

Op 3 maart 2016 heeft u de consultatie op de Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB) gestart die zou moeten regelen dat goede kwaliteit - en niet een zo laag mogelijke prijs - centraal staat bij de inkoop door de gemeente van huishoudelijke hulp en andere WMO-hulp. Met deze brief geven we onze zienswijze op deze concept-AMvB.

Algemeen

We herkennen ons in Leeuwarden niet in het in uw persbericht en het in de media geschetste beeld dat er sprake is van een "race to the bottom" in de thuisondersteuning. De gemeente Leeuwarden heeft bij het doen van de aanbesteding onderzoek gedaan naar wat een passend tarief is voor de inkoop van de thuisondersteuning. Hierbij zijn de cao-lonen en een redelijke overhead voor de dienstverlening betrokken. Ook is er rekening gehouden met directe en indirecte cliëntgebonden uren. Ten tijde van de aanbesteding hebben de thuiszorginstellingen geen (grote) bezwaren ingediend tegen de door de gemeente gehanteerde tarief voor de levering van Zorg In Natura (ZIN). Sterker nog, sommige aanbieders hebben op eigen initiatief onder het maximumtarief ingeschreven.

Enkele thuiszorginstellingen hebben hun bedrijfsstrategie bewust aangepast op de wettelijke ontwikkelingen in 2014 welke zorg overgeheveld zou worden naar gemeenten. Om te kunnen voldoen aan het door gemeenten omarmde principe van integraliteit, zijn verschillende aanpassingen in thuiszorgorganisaties doorgevoerd. We zien het oppakken van meer taken per werknemer en de scholing van werknemers. Toen halverwege 2014 bleek dat bijvoorbeeld de Persoonlijke Verzorging onderdeel bleef van de Ziektekostenverzekering, werden instellingen geconfronteerd met te hoog geschoold personeel. Naar onze mening kan deze risicovolle bedrijfsstrategie niet op de gemeenten worden afgewenteld, omdat deze een te laag tarief hanteerden. Naar onze mening hebben we een redelijk tarief gehanteerd voor de ondersteuning die we hebben moeten inkopen.

Hoewel de impact van het faillissement van TSN groot is, gaat de AMvB voorbij aan de omstandigheden waarbinnen gemeenten hun inkoop voor 2015 en 2016 hebben moeten regelen. Voor 2015 werden we met forse budgetkortingen vanuit het Rijk geconfronteerd. Kortingen die van de gemeenten een versobering van het WMO-beleid betekenen. Een versobering kan alleen door op tarieven te korten en de toegang te beperken. Omdat in 2015 overgangsrecht van toepassing was, kon de opgelegde Rijkskortingen slechts met tariefkortingen worden gerealiseerd.

Naar onze mening is deze AMvB overbodig en schiet het op onderdelen zijn doel voorbij. We begrijpen dat ingrijpen noodzakelijk is, maar stellen uitdrukkelijk vragen bij het door u voorgestelde instrument van een AMvB en de verreichende tekst van de AMvB die nu voor ligt.

Daarnaast geeft het aan weinig vertrouwen te hebben in de uitvoering van de gemeente, terwijl deze bij de wetwijzigingen van 1 januari 2015 nog groot was. We kunnen niet begrijpen dat het Rijk binnen een jaar van standpunt wijzigt.

Risico-regel-reflex

Eerder heeft men in de Jeugdzorg gewaarschuwd voor de zogenaamde risico-regel-reflex. Deze waarschuwing hield in dat we terughoudend moesten zijn bij het stellen van extra regelgeving in het geval er zaken mis gaan. Naar onze mening is in dit geval ook sprake van deze reflex en handelt het Rijk hiermee in strijd met de eigen omarmde standpunten. Gelet op de omstandigheden waaronder deze AMvB tot stand is gekomen en de directe aanleiding voor deze AMvB, leiden we af dat het faillissement van TSN tot het reflex heeft geleid om deze AMvB op te stellen.

Faillissementen komen in alle sectoren voor en zijn veelal het gevolg van te weinig productie, mismanagement en slechte bedrijfsvoering. Een gezonde organisatie heeft de mogelijkheid om binnen concurrerende normen een goede prijs te bedingen. Het ligt daarom voor de hand dat het Rijk ingrijpt bij instellingen in plaats van gemeenten hiervoor verantwoordelijk te maken. De AMvB gaat dan ook volledig voorbij aan de overige contracten die gemeenten hebben afgesloten met andere thuiszorgorganisatie, waarbij geen problemen spelen. Er zijn instellingen die een “to big to fail”-karakter kennen, zoals uit de recente ontwikkelingen ook wel blijkt, maar dat rechtvaardigt naar onze mening geen afzonderlijke regelgeving.

Op zeer gespannen voet met Aanbestedingswet 2012

Op basis van Europeesrechtelijke regelgeving is Nederland verplicht om regels te stellen omtrent de aanbestedingen in het sociaal domein (sociale diensten). Nederland blijft op dit moment op dit punt in gebreke en handelt in strijd met de expliciete verplichting voor lidstaten om een procedure voor de aanbesteding van sociale diensten in te voeren. Dat is een opgave voor de Minister van Economische Zaken. De AMvB gaat aan dit wetstraject voorbij en creëert eigen spelregels buiten de Aanbestedingswet om. De AMvB zal dus gelden naast de WMO en de aan te passen Aanbestedingswet. En zo kennen we straks dus zowel in de WMO als op basis van de Aanbestedingswet een set aan nationale regels voor de inkoop van sociale diensten die niet op elkaar zijn afgestemd. Dit kan inhouden dat de AMvB onverbindend is, omdat het in strijd is met hogere regelgeving (te weten de Aanbestedingswet). Of dat gemeenten met

verschillende (elkaar tegensprekende) regimes op het gebied van aanbestedingen in het sociaal domein worden geconfronteerd.

Specifieke opmerkingen

Hieronder geven we gedetailleerd weer welke specifieke opmerkingen we op de huidige tekst van de AMvB artikel 2.6.6. lid 2 WMO 2015.

Verhouding raad-college in disbalans rondom het Inkoopplan

Het college van Burgemeester en Wethouders kent de bevoegdheid om overeenkomsten aan te gaan namens de gemeente. Deze bevoegdheid is neergelegd in de Gemeentewet (art. 160 lid 1, sub e) waarin staat dat het college bevoegd is tot het sluiten van privaatrechtelijke rechtshandelingen. Deze bevoegdheid berustte tot de dualisering (m.i.v. 7 maart 2002) bij de gemeenteraad. De raad heeft nog wel enige invloed (art. 169). Het college moet vooraf inlichtingen verschaffen indien de raad daarom verzoekt of indien de uitoefening ingrijpende gevolgen kan hebben voor de gemeente. In dat laatste geval mag het college geen besluit nemen voordat de raad zijn wensen en bedenkingen ter kennis van het college heeft kunnen brengen.

De tekst van de AMvB druist in tegen de bepalingen van de Gemeentewet, meer in het bijzonder art. 160. Het aangaan van contracten en het beleid daaromtrent betreft uitvoering en is daarmee een bevoegdheid van het college. Het vaststellen van een Inkoopplan (wat overigens al gebruikelijk is), is daarmee ook een college-aangelegenheid en geen raadsaangelegenheid. Daarmee staat deze AMvB (in ieder geval de bepalingen die hier over gaan) op zeer gespannen voet met hogere wetgeving. Er is namelijk geen sprake van een lex specialis, aangezien de AMvB geen gelijke hoogte kent met een wet, zoals de Gemeentewet. Deze AMvB schrijft zaken voor die in strijd zijn met de verhoudingen zoals deze in de Gemeentewet worden neergelegd.

Onduidelijke relatie tussen de AMvB en de Code verantwoordelijk marktgedrag thuisondersteuning

Vanuit de gemeente Leeuwarden (en enkele overige Friese gemeenten) hadden we al moeite met de Code verantwoordelijk marktgedrag thuisondersteuning. Hoewel de code voor driekwart goed te volgen is en we het er ook moeilijk mee oneens kunnen zijn, is deze niet volledig omarmd door een ondertekening.

Gemeenten hebben forse kortingen gekregen en zoeken naar andere vormen van hoe zorg kan worden geleverd. Deze gedragsregels beperken naar onze mening de mogelijkheid om te transformeren waarbij alles ter discussie mag staan. De Code schrijft eveneens voor dat aanbesteden enkel in overleg met de markt mogelijk is, dus impliciet enkel via bestuurlijk aanbesteden. De ruimte om te mogen differentiëren in aanbestedingsstrategie moet mogelijk blijven. Die wordt nu te sterk beperkt.

Tot slot wordt op de voorgestelde prijsopbouw als riskant beschouwd. Voor veel gemeenten betekent deze opbouw het terugzetten van de klok naar enkele jaren terug. De in de afgelopen jaren zorgvuldig met de markt vastgestelde prijzen voor in ieder geval Huishoudelijke Hulp wordt hiermee weggevaagd door een uniforme opbouw, die niet altijd aansluit bij de huidige praktijk in de individuele gemeente.

In de AMvB herkennen we overigens ook niet hetgeen terugkomt in de Code. Het bevreemdt ons dat we slechts enkele onderdelen van de Code in de AMvB terugzien. Sommige voorschriften gaan zelfs verder dan wat de Code beschrijft aan gewenst gedrag. Naar onze mening gaat de AMvB veel verder dan wat gemeenten en de markt wenselijk achten. Zowel in de wens om de Code niet te hanteren, als wanneer dat wel het geval zou zijn.

Reikwijdte

De “Code verantwoordelijk marktgedrag thuisondersteuning” kent als reikwijdte alle thuiszorg, maar de AMvB gaat verder. De AMvB kent een WMO-brede toepassing en geldt nu niet alleen voor de Thuisondersteuning, maar op alle onderstaande onderdelen:

- Sociaal-medische advisering;
- Hulp bij het huishouden;
- Thuisondersteuning & overige begeleiding;
- Persoonlijke verzorging (niet vallend onder WLZ);
- Kortdurend verblijf;
- Dagbesteding en groepsgerichte ondersteuning;
- Vervoersvoorzieningen;
- Hulpmiddelen en woonvoorzieningen;
- Beschermd wonen;
- Opvangvoorzieningen (incl. spoedopvang).

Niet voor alle voorzieningen is belang bij deze AMvB en de richtlijnen die daarin zijn verwoord. Denk hierbij bijvoorbeeld aan hulpmiddelen en woonvoorzieningen die weinig tot geen arbeidsrechtelijke impact hebben. Het betreft hier inkoop van producten en niet van diensten. Naar onze mening is de reikwijdte van de AMvB in ieder geval te ver. Dit heeft eveneens betrekking op de inspraak van cliënten en derden op de inkoop. Bovendien zijn er naar onze mening geen aanleidingen om deze AMvB op de gehele WMO van toepassing te laten zijn op de gehele WMO, aangezien de inkoop van de overige ondersteuning niet tot de gevreesde “race to the bottom” heeft geleid. Zie ook de hiervoor geschetste risico-regel-reflex. De reikwijdte van de AMvB gaat verder dan het feitelijke probleem wat nu aandacht behoeft.

Lokaal versus regionaal aanbod

Extra knelpunt betreft het feit dat Opvang en Beschermd Wonen in vrijwel alle regio’s regionale taken betreffen. De procedurele regels in de AMvB geven niet duidelijk aan welke gemeenteraad dan verantwoordelijk is voor het Inkoopplan. Als elke gemeente, ook voor regionaal in te kopen voorzieningen, een eigen Inkoopplan opstelt, wordt niet helder welk plan voorrang heeft bij de inkoop.

De Friese centrumgemeenteregeling zegt dat het college van B&W van de centrumgemeente Leeuwarden de inkoopstrategie vaststelt, maar met deze AMvB wordt deze bepaling niet langer uitvoerbaar en leidt dat tot knelpunten in het inkoopproces. Het zou inhouden dat elke gemeenteraad in Friesland voor de regionale zorg het Inkoopplan zou moeten vaststellen. Zie hiervoor ook de opmerkingen rondom de bevoegdheid van het college om contracten aan te gaan. De AMvB houdt geen rekening met regionale samenwerking.

Ongezonde verantwoordelijkheidsverdeling tussen instellingen en gemeenten

De privaatrechtelijke verhouding tussen opdrachtgever en opdrachtnemer raakt door deze AMvB in disbalans, omdat de verantwoordelijkheid voor bestuurders

van ondernemingen naar de gemeente wordt overgedragen (vgl. arbeidswetgeving). De AMvB schrijft voor dat de gemeente in het inkoopplan tenminste aandacht moet besteden aan:

- beroepskrachten die voldoen aan de vereiste vaardigheden en het deskundigheidsniveau voor het leveren van een bepaalde voorziening;
- de wijze waarop en de voorwaarden waaronder in een reële kostprijsberekening rekening wordt gehouden met de inzet van beroepskrachten met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde en bepaalde tijd;
- de wijze waarop en de voorwaarden waaronder zelfstandigen zonder personeel worden gecontracteerd;
- de beschrijving van mogelijkheden tot ontwikkeling en opleiding van beroepskrachten die een bepaalde voorziening uitvoeren.

De hierboven omschreven onderdelen behoren primair tot de verantwoordelijkheid van de zorginstellingen zelf. Dat past ook binnen een gezonde verhouding tussen opdrachtgever en opdrachtnemer. Gemeenten hoeven hier naar onze mening dan ook geen extra stappen in te ondernemen in hun aanbestedingen. Dit is een verantwoordelijkheid van de markt zelf, die zich vertaalt naar een redelijk tarief.

Er gelden al vergaande werkgeversverplichtingen in wetgeving of algemeen verbindend verklaarde cao's (al dan niet met nawerking). Dat is ook de plek waar dit criteria rondom werknemersrechten een plek moeten krijgen. Uiteindelijk zijn het de werkgevers zelf die de verantwoordelijkheid dragen voor de rechten van werknemers en deze dienen te eerbiedigen. De gemeente heeft hier in een gezonde opdrachtgeversrelatie weinig tot niets over te zeggen.

Het privaatrecht, met name het leerstuk van opdracht (Burgerlijk Wetboek, Boek 7, art. 400 e.v.), regelt dat een opdrachtgever met name het "wat" mag bepalen, maar dat het "hoe" aan de opdrachtnemer is. Anders zou er sprake zijn van een gezagsverhouding tussen opdrachtgever en opdrachtnemer, wat maakt dat de opdrachtnemer van rechtswege werknemer wordt van de opdrachtgever (vgl. het arbeidsrecht). Door dusdanig verregaande instructies voor opdrachtnemers te bepalen, wordt de wettelijke verhouding tussen opdrachtgever en opdrachtnemer doorkruist. Met name de onderdelen c, d en f betreffen verantwoordelijkheden voor werkgevers en niet voor gemeenten. Deze onderdelen passen daarom niet in een inkoopplan en horen dan ook geen onderdeel uit te maken van een inkooptraject.

De raad kan overigens wel via een Kwaliteitskader eisen stellen aan de kwaliteit van de zorg en daarbij ook uitspreken dat rechten van werknemers worden geëerbiedigd, maar heeft daarbij een terughoudende rol en mogelijkheid om in te breken op de verantwoordelijkheden en bevoegdheden van werkgevers op dat terrein. Het ligt voor de hand om dan ook niet het inkoopbeleid als instrument te kiezen voor het borgen van deze eisen, maar juist het beleid rondom toezicht en handhaving op instellingen.

Uit een aantal verkennende gesprekken met de in Leeuwarden en Friesland actieve thuiszorginstellingen blijkt dat men ook niet blij is met deze ontwikkelingen. Men is er zeer huiverig voor dat de gemeente op de stoel van de bestuurder van een instelling komt te zitten. Naar onze mening - daarbij gesteund door onze contractpartners - mogen deze elementen wel een rol

spelen bij de bepaling van het tarief, maar mag dit niet een voorschrijvend karakter hebben als aanbestedingscriteria. Daarmee wordt de gemeente impliciet verantwoordelijk voor het in stand houden van een zelfstandig private partij.

Daarnaast zullen de administratieve lasten voor opdrachtnemer groter worden door het expliciet opnemen van eisen die tot het domein van het goed werkgeverschap van de opdrachtnemer behoort. Hierdoor zullen tarieven nog verder onder druk komen te staan en leiden tot een verder risico op ontslagen en faillissementen binnen de WMO-aanbieders.

Uiteindelijk gaat het om de vraag of voor de gevraagde dienstverlening een redelijk tarief wordt afgesproken en niet of de gemeente in staat moet zijn om tekorten af te dekken, of de werkgeversverantwoordelijkheden van instellingen over te nemen.

Beperking / eliminatie transformatie

De AMvB kent als extra implicatie dat het uitgaat van een huidige markt en een huidige structuur. De Decentralisaties - in het bijzonder de WMO 2015 - gaan uit van een transformatie van het sociaal domein, waarbij nieuwe vormen van ondersteuning moet worden ontwikkeld om de hulp efficiënter en effectiever te maken. Daarbij worden ook nieuwe concepten ontwikkeld die zich niet in een bestaande markt vertalen. Voor sommige concepten is nog geen cao (vgl. de werknemers van sociale wijkteams).

Ook zal de transformatie mogelijk leiden tot het (gefaseerd en zorgvuldig) afbouwen van bestaande voorzieningen om daar andere oplossingen voorin de plaats te laten komen. Die ruimte wordt met deze AMvB ernstig beperkt, zo niet onmogelijk gemaakt, omdat het er van uit gaat dat het bestaande aanbod overeind zal moeten blijven. De integraliteit met de Jeugdzorg (18-/18+) en de Participatiewet komt hiermee eveneens te vervallen, aangezien de Jeugdwet en Participatiewet geen aanvullende regels rond de inkoop kennen. Daarmee wordt de transformatie van het sociaal domein geëlimineerd en is er in feite geen verandering ten opzichte van de AWBZ bereikt.

Uiteindelijk kan er dus geen uitvoering worden gegeven aan het sociaal domein binnen het door het Rijk beschikbaar gestelde budget. De komende jaren verwachten we meer kortingen. De kosten zullen als gevolg van deze AMvB stijgen en de gewenste transformatie om de zorgkosten op macroniveau te beperken, is niet langer mogelijk. Er ontstaat dus een onwerkbaar paradoxale situatie voor de gemeente om aan de ene kant bezuinigingen door te voeren zonder dat dit gevolgen heeft voor de markt. We vragen ons dan ook ernstig af welke meerwaarde de Decentralisaties heeft gehad, als deze niet tot veranderingen in het sociaal domein mogen leiden.

Conclusie

Uiteindelijk gaat het bij deze AMvB om de vraag of voor de gevraagde dienstverlening een redelijk tarief wordt afgesproken en dat de markt daarmee voldoende ruimte krijgt om hun arbeidsrechtelijke verplichtingen na te komen. We begrijpen dat een stevig signaal vanuit het Ministerie noodzakelijk is, maar

stellen uitdrukkelijk vragen of het instrument van een AMvB en de verreikende tekst daarvan deze gezonde verhouding terugbrengt. Naar onze mening is er dus geen sprake van een eenduidig interpreteerbaar, helder, duidelijk en vooral praktisch werkbaar artikel.

De AMvB heeft dus niet de instemming van de gemeente Leeuwarden. De huidige tekst van de AMvB leidt dus tot een onwerkbaar paradoxale situatie voor de gemeente om aan de ene kant bezuinigingen door te voeren, zonder dat dit gevolgen heeft voor de markt. Samengevat komt onze reactie op de onderstaande elementen neer:

1. Er is sprake van een risico-regel-reflex vanuit het Rijk, terwijl we van deze praktijk af wilden;
2. De AMvB is strijdig met hogere regelgeving, in het bijzonder:
 - a. De Aanbestedingswet die eigenstandig regels voor de inkoop van sociale diensten (w.o. WMO) geeft, en;
 - b. De Gemeentewet, omdat de verplichting om het Inkoopplan op raadsniveau vast te laten stellen, tegen de wettelijke verhouding tussen gemeente raad en college in gaat;
3. Verhouding opdrachtgever-opdrachtnemer in disbalans, omdat de verantwoordelijkheid voor bestuurders van ondernemingen naar de gemeente wordt overgedragen (vgl. arbeidswetgeving);
4. Relatie met de Code verantwoordelijk marktgedrag thuisondersteuning is onduidelijk:
 - a. WMO-brede toepassing: niet overal belang bij deze AMvB, zowel lokaal als regionaal;
 - b. Inhoudelijk afwijkende richtlijnen t.o.v. de Code;
5. Beperking/eliminatie transformatie en daarmee een kostenstijging, terwijl we de komende jaren verdere bezuinigingen verwachten.

We zijn dus van mening dat deze AMvB niet zal moeten worden vastgesteld, gelet op de bovenstaande overwegingen. Bovendien is er straks een aanbestedingswet die het wettelijk inkoopkader voor gemeenten gaat worden, waarmee deze AMvB op gespannen voet staat. Daarmee dreigt de onverbindendheid van deze AMvB.

We stellen daarom een alternatieve oplossing voor. Deze alternatieve oplossing luidt dat in plaats van in een aparte AMvB, bij de aanpassing van de nieuwe aanbestedingswet en in het bijzonder op het onderdeel voor sociale diensten waarborgen worden opgenomen over een transparante prijsstelling en betrokkenheid van de markt. Naar onze mening dient dit als een discretionaire bevoegdheid ("kan"-bepaling) verwoord te worden, omdat het college de mogelijkheid moet hebben om gemotiveerd af te kunnen wijken van deze regels indien de praktijk hier om vraagt. In deze wet zal ook moeten worden opgenomen dat het inkoopplan op collegeniveau zal moeten worden vastgesteld, eventueel met een zienswijze van de gemeenteraad. Daarmee wordt recht gedaan aan de natuurlijke verhouding tussen gemeenteraad en college en lopen regionale samenwerkingsverbanden geen gevaar.

Alle arbeidsrechtelijke waarborgen zullen op een andere plek - en dus niet in een AMvB of de Aanbestedingswet - moeten worden geborgd. We doelen hiermee op de onderdelen c, d en f van artikel 5.4 lid 2 van de huidige tekst van de AMvB. Naar onze mening dienen deze onderdelen meegenomen te moeten worden in de Kwaliteitsplannen die zullen moeten worden vastgesteld voor de toezichthoudende ambtenaar in de zin van de Wmo. Deze toezichthouder is

primair verantwoordelijk om de kwaliteit en de continuering van de zorg te borgen. Dat houdt in dat impliciet moet worden toegezien op de arbeidsrechtelijke omstandigheden van de werknemers die de zorg uitvoeren. Denk daarbij een werkdruk, vast versus tijdelijk personeel en opleidingsmogelijkheden. Dit alles om een kwalitatief sociaal domein te borgen. Arbeidsrechtelijke verantwoordelijkheden liggen primair bij de instellingen zelf en deze zullen daarvoor moeten worden aangesproken en niet de gemeente. Enkel via het toezicht is hiervoor ruimte vanuit het oogpunt van kwaliteit. Dat past ook binnen de stelselverantwoordelijkheid van de gemeente.

Het borgen van de zorgcontinuïteit en de kwaliteit van de zorg is een onderdeel van de stelselverantwoordelijkheid van de gemeenten. Gemeenten beschikken over verschillende instrumentaria om die kwaliteit en zorgcontinuïteit te borgen. De AMvB focust zich nu te veel en ongezond op het instrument van de Inkoop, terwijl de gemeente als stelselverantwoordelijke ook andere instrumenten zoals die rondom toezicht kent. Het borgen van de zorgcontinuïteit (dus het beperken van faillissementen en ontslagen) en het stellen van eisen rondom de kwaliteit van zorg is één van de belangrijkste redenen om toezicht te houden. Dat instrument ligt meer voor de hand en is immers wettelijk al geborgd via een ambtelijk toezichthouder.

We verwachten u met deze brief voldoende op de hoogte te hebben gesteld van de zienswijze die de gemeente Leeuwarden op de concepttekst van de AMvB artikel 2.6.6. lid 2 WMO 2015. Mocht u naar aanleiding van deze brief vragen hebben of verder met ons van gedachten willen wisselen, kunt u contact opnemen met de heer R. (Remco) Liefers (Telefonisch: 058 750 5498 / E-mail: remco.liefers@leeuwarden.nl).

Hoogachtend,

burgemeester en wethouders van Leeuwarden,

burgemeester,

secretaris.